

Proloog

Vol gemengde gevoelens kijk ik naar haar en glimlach. Haar donkerbruine krullen liggen warrig op haar kussen. Haar ogen zijn gesloten, haar mond een stukje open, zelfs slapend heeft ze nog die aantrekkingskracht op me. Haar ademhaling klinkt rustig en regelmatig, nietsvermoedend ligt ze daar, in diepe slaap.

Ik kijk vanuit de deuropening opnieuw haar slaapkamer rond; die is nogal meisjesachtig voor een volwassen vrouw, maar op de een of andere manier past het bij haar. Zachte kleuren, kleine frutsels die ze vast op een rommelmarkt op de kop getikt heeft en een wit, ouderwets spijlenbed. Ik wil naast haar gaan liggen, ik wil niets liever dan naast haar gaan liggen. Haar aanraken.

O, als ze wist dat ik nu hier was, in haar huis, in haar slaapkamer zelfs, zou ze gek worden. Ze zou in paniek raken, niet weten wat ze moest doen, alles bij elkaar gillen en vreselijk boos worden. Die gedachte doet me zacht grinniken. Ik heb haar nooit serieus genomen als ze boos werd en dat weet ze.

Ik moet mezelf tegenhouden om niet echt naast haar te gaan liggen. De opwindning en adrenaline jagen door mijn lijf. Ik wil

steeds meer. Vorige keer durfde ik nog niet zover te gaan, maar nu lijkt ik niet te stoppen.

Een plotseling geluid klinkt door de slaapkamer. Ik schrik ervan. Het duurt een paar seconden voor ik me realiseer dat het geluid uit mijn broekzak komt. Mijn iPhone, shit, ik heb overal zo goed over nagedacht en dan dit. Ik schiet de gang op en als een razende trek ik mijn mobiel uit mijn zak. Het geluid was maar kort en niet eens hard, maar voor mijn gevoel dreunt het huis ervan na. Snel hou ik de iPhone achter mijn jas, zodat niet de oplichting van het binnenkomende whatsappje alsnog roet in het eten zal gooien. Mijn hart gaat als een razende tekeer, ik houd mijn adem in. Ik verwacht dat ze elk moment de gang op komt lopen, gealarmeerd door wat haar wakker heeft gemaakt. Als ze me ziet... Dan moet ik in een versneld tempo nieuwe plannen maken, en dat is niet de bedoeling. Nog niet. Ik geniet hier nog te veel van. Mijn ademhaling wordt rustiger en voorzichtig durf ik weer om de hoek van de slaapkamer te kijken. Er heerst gelukkig nog steeds een serene rust, ze is inmiddels op haar zij gedraaid, maar de diepe ademhaling ver-raadt dat ze nog steeds slaapt.

Ik glimlach weer en voel in mijn tas het scherpe voorwerp dat ik altijd bij me heb. Liefkozend sluit ik er mijn vingers omheen. Het geeft me een veilig gevoel, maar ook een opwindend gevoel van macht. Ik stel me voor dat ik het mes uit de tas haal, naast haar in bed ga liggen en met de scherpe punt over haar lichaam streel. Dat er kippenvel verschijnt en het mes striemen maakt op haar bleke huid. Ze zou bang zijn. Ze zou zich aan me overgeven. Ze zou niet weten wat haar overkwam.

Ik maak mijn blik los van het bed en duw mijn fantasie weg.

Ik moet even scherp blijven. Ik kijk naar mijn iPhone, waar het whatsappje nog steeds geduldig op me wacht. *We moeten praten*, lees ik op het schermpje. Ik realiseer me dat ze gelijk heeft; we moeten zeker praten. Nog even gun ik de vrouw in het bed een blik en tevreden verlaat ik haar huis net zo zacht als ik gekomen ben. Ze zal me snel terugzien.

Mauro

Ik hoor banden piepen en de roodbruine herfstbladeren stuiven op. Ik maak een gebaar naar Rafaël en we kijken allebei naar de parkeerplaats waar een oud, rood Peugeotje nogal onhandig inparkeert. De vrouw achter het stuur kijkt licht gegeneerd onze kant op en glimlacht vriendelijk. We kijken haar spottend aan.

Rafaël lacht. ‘Vrouwen kunnen ook echt niks.’ Ik lach met hem mee en steek een sigaret op. Rafaël vervolgt zijn gesprek met de andere jongens en ik blijf even kijken naar de vrouw in de auto. Ik zie dat ze in de achteruitkijkspiegel haar kapsel en make-up checkt. Ze is vast een nieuwe docent. Eentje die zich goed realiseert dat de eerste indruk cruciaal is. Ze wrijft onder haar ogen – waarschijnlijk bang voor uitgelopen make-up of weet ik veel waar die vrouwen allemaal zo ziekelijk bang voor zijn – en bindt gehaast haar bruine krullen in een staart. Dan stapt ze wat onhandig uit met een grote schooltas en nog twee plastic tassen. Wat sjuwt dat mens allemaal mee, man? De deur van het autootje sluit slecht en ze duwt er een keer met haar heup tegenaan om hem het laatste zetje te geven. Nerveus kijkt ze nog een keer onze kant op. Ze is jong, ik schat haar een

jaar of vijfentwintig, en ze is geen onaantrekkelijke vrouw. Voor een docent. Ze heeft een strakke spijkerbroek aan en mijn blik dwaalt naar haar billen. Niet slecht.

Ik stoot Rafaël opnieuw aan en wijs naar de vrouw. ‘Nieuw vlees, Raf. Mooi kontje.’

Rafaël kijkt en lacht weer. ‘Nieuw vlees, ja. Zou zij die nieuwe zijn voor Nederlands? De Graaf zei toch laatst dat ze een vervanger hadden gevonden.’

Ze staat nog steeds te stuntelen met haar tassen. Ik zie nog een aantal hoofden op het plein nieuwsgierig haar kant op kijken. Keurend. Nieuwe mensen zijn altijd interessant. Iemand fluit op zijn vingers. Sukkel. Zeker Joep of zo. Ik kijk om. Ja hoor.

Met opgeheven hoofd loopt ze naar de ingang. Met zo’n typische houding van iemand die nieuw is: een licht arrogante uitstraling, bazig, maar zo verschrikkelijk onzeker dat je de zenuwen bijna kunt voelen. Lachen, man. Ik knip mijn peuk weg door het hek en steek meteen een nieuwe op.

‘Hé, hallo!’ hoor ik iemand roepen. Ik schiet in de lach bij het zien van de kalende, te dikke man die voorbij komt hijgen. Hij negeert ons en haalt de vrouw in. Ze houdt haar pas in en lacht vriendelijk. Gehaast geeft hij haar een hand.

‘Julia, was het toch? Was jij dat in die rode Peugeot? Ik vloog bijna boven op je.’

Haar wangen kleuren en ze verontschuldigt zich. ‘Ja, dat klopt, Julia de Vries,’ hoor ik haar een beetje nerveus zeggen. Meneer De Graaf geeft haar nauwelijks kans om nog meer te zeggen.

‘Spannend voor je, zo’n eerste dag. Maar je redt je vast wel.’

Ik had er meteen een goed gevoel bij toen je op gesprek kwam.’ De vrouw lijkt even niet te weten hoe ze moet reageren, maar meneer De Graaf gaat gewoon verder. ‘Ik was zo blij dat we zo snel een vervanger hadden gevonden voor Nederlands. Elske trok het echt niet meer. Die gaan we voorlopig niet meer terugzien. Die arme meid is het echt allemaal te veel geworden.’

Wat doet die gast toch altijd overdreven. Bij mijn laatste schorsing, toen mijn moeder naar school moest komen, was hij ook een en al medeleven. Dat hij het ook liever anders zou zien, maar dat ik toch moest weten dat het Dante College erop toe wilde zien dat ik met een diploma de school zou verlaten. Daarom moest ik nu toch echt op mijn tellen gaan passen. En met een aansteker spelen bij een scheikundeproefje was echt gevaarlijk. En ik moest ook uitkijken met mijn achtergrond, dat ik niet ook het slechte pad op zou gaan. Blablabla.

Mijn achtergrond, laat me niet lachen, alsof hij daar iets van weet. Ja, dat ze in de bak zitten, die klootzakken, en ik alleen nog met ma ben overgebleven. Verder weet hij niets, helemaal niets. Ik heb nog geluk gehad, het had heel anders kunnen lopen.

Ik zie aan De Graafs grote handgebaren dat hij druk verder praat terwijl ze de school in lopen.

Rafaël had dus gelijk, zij is onze nieuwe docente. Ik kijk even naar Rafaël, maar die zit midden in een verhaal tegen een paar andere jongens uit de klas. Hij staat op ons bankje en vertelt alsof hij de inhoud van een spannende film live naspeelt. Raf kennende zal het over zijn laatste verovering gaan van afgelopen zaterdag; een achttienjarige griet die achter de bar werkt bij De Silver. Man, wat was hij dronken. Niet normaal. Ik geloof

niet dat hij nog veel voor elkaar heeft gekregen bij haar. Gisteren praatte hij eroverheen toen ik vroeg hoe het was afgelopen, maar nu barst hij van het zelfvertrouwen en vertelt volop.

Ik steek een derde sigaret op terwijl de bel gaat. Rafaël loopt al naar de ingang.

Ik zie Mandy en haar vriendinnen voorbijlopen, druk met hun mobieltjes. Die achterlijke Joep volgt hen met zijn kinderachtige vriendjes op de voet, als kwijlende honden. Mandy kijkt even op, haalt een hand door haar blonde haar en lacht naar me. Ik geef haar een knipoog. Leuke, naïeve Mandy. Eén knipoog zorgt er al voor dat ze haar ogen neerslaat en de glimlach op haar lippen vergroot.

Ik loop naar de ingang, maar besluit nog even mijn sigaretje op te roken. Vanuit mijn ooghoek zie ik hoe de laatste leerlingen door het hek komen, gehaast hun fiets neersmijten en naar binnen rennen. Als laatste zie ik Ezra het plein op komen. Ze is vrijwel altijd als laatste van de klas op school. Ze loopt snel en geluidloos naar de deur en lijkt dwars door me heen te kijken. Ik groet haar, ze knikt een keer.

Ik neem nog een laatste hijs en ga dan op mijn dooie gemak naar binnen. Ik heb er geen zin in. Alhoewel... het kon nog weleens lachen worden straks bij Nederlands, bij die nieuwe. Die zal vast in de loop van de dag door andere leraren ingelicht worden over 4B. De beruchte 4B.

Julia de Vries. Zou ze het langer volhouden dan de laatste?

Ezra

Ik kijk in de spiegel op het meisjestoilet en schrik van de persoon die me aankijkt. Is dat echt mijn spiegelbeeld? Het lijkt wel of ik al maanden niet geslapen heb. Bleek, zwarte kringen en mijn ogen lijken alle energie verloren te hebben. Ik leun met mijn handen op de wasbak en zucht diep. Ik kijk op mijn horloge: de pauze is bijna voorbij. Het is pas elf uur, maar ik heb het gevoel dat het al 's avonds laat is. Ik ben ook al vanaf halfzes op. Jessie was vroeg wakker vanmorgen en Senna was weer eens aan het jengelen. Ik heb mijn moeder maar laten liggen, ook al was ik zelf doodop. Ik denk dat ik vannacht maar een uurtje of vier geslapen heb. De kindjes wilden maar moeilijk gaan slapen en daarna moest ik natuurlijk nog de hele keuken opruimen. Vervolgens was het even Facebook checken en Mauro whatsappen en om kwart voor elf moest ik nog aan mijn huiswerk beginnen. Dat ging dus niet gebeuren, ik was kapot.

Ik mis Mauro best wel, maar het is niet anders. Zo is het nou eenmaal gelopen. En ik heb het veel te druk om er elke keer bij stil te staan. Die tijd komt wel weer. De tijd voor mezelf en de mensen om me heen. Nu zijn er belangrijker zaken om aan te denken.

Toen ik in bed ging liggen, hoorde ik in de kamer naast me mijn moeder weer huilen. Ze kwam niet eens vragen of het gelukt was met Jessie en Senna. Met al dat gesnik op de achtergrond kon ik alleen maar piekeren in bed. Het lijkt wel of de gesprekken en medicijnen totaal niet helpen.

Ik raap mezelf weer bij elkaar, loop de toiletruimte uit en meteen door naar buiten. Ik ga naar een aantal mensen uit mijn klas, die buiten de lesuren altijd op een vaste hoek van het plein zijn te vinden. Bij de grote eikenboom met het verweerde picknickbankje eronder zitten we vaak te praten en te roken.

Ik kom aanlopen en zie Mauro even bezorgd naar me kijken. Ik ontwijk zijn blik en gooi mijn tas neer. Ik val midden in een gesprek waarbij verschillende mensen moeite doen om het hoogste woord te voeren en probeer te volgen waar ze het over hebben. Ja hoor, natuúrlijk gaat het weer over Julia de Vries.

Sinds ze hier vorige week begonnen is, is ze het onderwerp van gesprek. Meestal is het geen goed teken als er als docent veel over je gepraat wordt. Meestal betekent dat dat een klas alles op alles zal zetten om je weer snel te zien vertrekken, maar Julia de Vries lijkt een uitzondering op de regel. De afgelopen lessen heeft ze eigenlijk nog nauwelijks iets uit het boek gedaan of huiswerk opgegeven – misschien dat ze daarom een goede start heeft met haar populariteit – maar heeft ze vooral geprobeerd ons te leren kennen. Ze stelt veel vragen en lijkt oprecht geïnteresseerd. Natuurlijk waren er de kutgeintjes van de jongens; van plaats verwisselen en haar de verkeerde naam opgeven of opmerkingen maken over haar uiterlijk, maar ze laat zich totaal niet van de wijs brengen. Ze maakt net zo hard scherpe en gevatte opmerkingen terug, dat doet ze wel goed. Ze

heeft ook eerlijk verteld dat ze doodnerveus was om onze klas les te geven. Ze had al wel wat ervaring met vierdeklassers, maar was inderdaad gewaarschuwd voor de reputatie van 4B. Ze vertelde ook hoe ze in haar korte carrière al een paar keer flink geblunderd had en wat ze allemaal aan beginnersfouten had gemaakt. Haar verhalen waren grappig en eerlijk. Dat zien we niet vaak bij nieuwe leraren, meestal hebben ze de neiging om meteen de baas te willen zijn en dat is bij ons echt foute boel.

Ik zucht diep en ga zitten. Ik pluk aan een los draadje van mijn trui en luister verder naar vooral Rafaël, die zijn stempel probeert te drukken op het gesprek.

‘Ze is echt vet relaxed. Ik zweer het je. Gisteren heeft ze me gewoon geaccepteerd op Facebook. Lachen, man.’ Rafaël is er nog enthousiast van.

‘Op Facebook? Dat meen je niet!’ roept Hannah spottend. ‘Misschien wil ze binnenkort wel een date met je.’ Haar blik verradt dat ze zelf niks liever zou willen.

‘Ja, wat denk je zelf? Natuurlijk wil ze een date met mij! Wie wil dat nou niet?’ Zijn eigendunk is puur spel. Aan Rafaël zit geen greintje arrogantie. Terwijl dat niet gek zou zijn. Hij heeft alles en als hij het al niet zou hebben, dan kan hij het wel kopen. Zijn vader heeft een heel goede baan. Ik kan me niet anders herinneren dan dat hij en zijn familie barsten van het geld. Bovendien is Rafaël ook nog eens een heel mooie jongen. Alles aan hem lijkt te kloppen. Hij heeft een flinke slag in zijn donkerblonde haar en het zit elke dag netjes gestyled. Zijn kleren zijn mooi, duur en altijd matching en de energie spat van hem af. Dat maakt hem ook erg populair. Nooit loopt hij te koop met zijn geld of zijn uiterlijk. Je ziet vaak dat mensen van

die klasse gelijkgestemden opzoeken, maar Raf maakt geen verschil tussen mensen, als hij ze maar aardig vindt. Het maakt hem geen moer uit waar iemand vandaan komt. Zijn beste vriend is nota bene Mauro. Iemand met een beroerder achtergrond kan ik me niet voorstellen.

Mijn gedachten worden onderbroken door Hannah. ‘Nou, je kunt er meteen werk van maken,’ zegt ze een beetje stijfjes.

Ik volg haar blik en zie Julia de Vries aan komen lopen. Met een stralende glimlach komt ze ons tegemoet. Enkel van ons kijken wat argwanend, maar bij de meesten lijkt ze al geaccepteerd. Ze ploft neer op het bankje.

‘Zo, ik moet toch surveilleren, dus kom ik maar even een sigaretje bij jullie roken. Ik rook eigenlijk niet, maar soms maak ik een uitzondering.’ Ze lijkt zich totaal niet ongemakkelijk te voelen bij ons. Ze steekt een sigaretje op. ‘En als ik hier zit, hoef ik eigenlijk niet te surveilleren. Jullie zijn toch de ergste klas. Dan kan ik beter in deze hoek blijven.’ Ze lacht hartelijk om haar eigen grap.

Wij zijn er even een beetje stil van, onder de indruk dat een docent zich zo één kan voelen met ons. Echt tof. Ze rookt haar sigaretje en kletst gezellig mee. Ik zie meneer Opstals, die ook aan het surveilleren is, op een afstandje argwanend kijken. Mevrouw De Vries trekt zich er niks van aan. Ze zwaait een keer vriendelijk naar hem.

Haar houding werkt aanstekelijk op ons. Tenminste op mij. Ze geeft me een warm gevoel, een gevoel dat ik haar kan vertrouwen, en dat voelt prettig in de ellende waar ik in zit.

‘Lieve mevrouw De Vries.’ Rafaël is op één knie gaan zitten. Hij kijkt haar heel officieel aan. ‘We zijn nu al een poosje samen.

Ooit werden we Facebookvriendjes. Wilt u alstublieft een keer een date met mij? Anders ga ik zo verschrikkelijk af.’ Als een puppie kijkt hij haar aan. ‘En ik zie u denken: dat leeftijdsverschil, maar daar maken wij toch geen probleem van, hè?’ Hij knipoogt en mevrouw De Vries schatert het uit.

‘Beste Rafaël, ik voel me vereerd. En natuurlijk wil ik een date met jou.’ Ze speelt het spel aardig mee. ‘Als je tenminste de rest van 4B ook uitnodigt.’ Ze blijft netjes binnen de grenzen met haar opmerkingen. Ze buigt zich een beetje naar Raf toe en zogenaamd fluisterend zegt ze: ‘Anders voelen ze zich zo achtergesteld.’ Ze heeft humor en is ad rem, daarmee kom je een heel eind.

Mevrouw De Vries staat op. Ze zegt ons gedag, loopt naar meneer Opstals en maakt met hem nog even een praatje. Zo te zien een beleefdheidspraatje. Nu ze bij hem staat, is meneer Opstals ineens een stuk vriendelijker. Het lijkt zelfs wel of hij een beetje een kleur krijgt.

Achter me hoor ik een harde bonk. Ik kijk om naar de plek waar verschillende mensen staan te lachen. Peter ligt languit op de grond. Hij is gevallen over een tas. Zijn broek is kapot en het ziet ernaar uit dat hij zich bezeerd heeft. Het is al zo’n klein opdondertje en zo op de grond lijkt hij nog kinderlijker. Ik denk dat, als hij alleen was geweest, hij was gaan huilen, maar nu schenkt hij alleen Rafaël en Mauro een vernietigende blik.

Peter is zo’n jongen die wel geaccepteerd wordt, maar er nooit bij zal horen. Hij is met zulke andere dingen bezig en lijkt ons vooral heel irritant te vinden. Ik vind pesten of treiteren echt niet leuk, maar Peter roept het soms zo over zichzelf af.

Mauro stuift ineens op. Hij rukt de tas van de grond en legt hem bij zijn eigen voeten. 'Blijf met je gore poten van mijn tas, idioot!' schreeuwt hij tegen Peter. Peter krimpt ineen. 'Jouw... Jouw tas lag daar al,' verdedigt Peter zich hakkellend. Hij heeft gelijk, die tas lag daar al. 'Dan nog, je moet uitkijken waar je loopt!' Mauro reageert overdreven, zelfs ik schrik ervan.

'Hé, kom op, man.' Rafaël trekt kort aan zijn schouder. Mauro rukt zich los, maar hij wordt wel rustiger en houdt zijn mond. Peter loopt weg zonder nog om te kijken. Mauro gaat op het bankje zitten en schuift zijn tas nog wat dichtter naar zich toe, alsof hij die wil beschermen. De rest is het conflict alweer vergeten.

Wat kan Mauro toch onverwacht reageren. En agressief. Hij weet echt wel dat ik naar hem kijk, maar hij negeert me. Ik schuif naar hem toe. Hij draait zich een beetje van me af. Ik probeer niet eens contact met hem te maken, want ik weet dat het op zo'n moment beter is hem met rust te laten.

'Niemand komt aan mij of aan mijn spullen, Ezra,' fluistert hij. Het klinkt bijna als een dreigement. 'Niemand zal die kans ooit krijgen.'

Mijn hart breekt even. Ik kijk nog eens naar zijn tas, ik weet wat erin zit. Al een jaar. Hij heeft het nodig om zich veilig te voelen. Ik denk aan de dag dat zijn vader en broer zijn opgepakt vorig jaar. Die verschrikkelijke dag. Ik ben een van de weinigen die ervan weet. De rest denkt dat hij een paar weken flinke griep had. Daarna voelde ik me soms schuldig als ik weer eens met mijn eigen sores bezig was, maar Mauro hield me op afstand, steeds meer, zodat mijn schuldgevoel minder werd. Het is zijn eigen keuze, hij heeft me niet eens de kans gegeven er

voor hem te zijn. En hij is er ook niet voor mij. Tenminste niet op emotioneel gebied. Ons contact is scheefgegroeid en het lijkt wel of we niet met en niet zonder elkaar kunnen. En daar hebben we op de een of andere manier beiden vrede mee.

‘Niemand.’ Ik kijk voorzichtig even opzij. Mauro staart voor zich uit alsof de woorden niet van hem afkomstig zijn.

En ineens is het moment weg. Hij pakt een blikje cola en doet net of er niks gebeurd is. Maar ik heb hem luid en duidelijk verstaan.

Rafaël

‘Zijn je ouders al terug van hun reis?’ fluistert ze met een hese stem in mijn oor. Ik kus haar. ‘Nee, ze zijn nog weg, en Chris, mijn broer, is gewoon op zijn kamer in Utrecht dit weekend.’ Mijn kus wordt gulzig beantwoord. Het is duidelijk wat ze wil.

Het is halfvier ’s nachts, we staan in het smalle gangetje achter De Silver waar de personeelsingang is. Jill is net klaar met werken. Ze was weer de hele avond met me aan het flirten en me aan het opgeilen aan de andere kant van de bar. Jill is mooi; ze heeft lang, donker, krullend haar, grote, indringende ogen en mooie borsten, waar ze graag de aandacht mee trekt. En die aandacht krijgt ze zonder twijfel. Het geeft me een lekker gevoel dat zoveel jongens en mannen haar willen maar dat ze alleen oog heeft voor mij. Vorige week leek ze mij als haar nieuwe prooi te hebben uitgekozen en na een paar tequilla’s raakten we aan de praat. Pa en ma waren die week naar Japan vertrokken voor een aantal weken, voor pa’s werk, dus ik had het rijk alleen en Jill ging met me mee. Helaas kwam er toen nog maar weinig terecht van wat we eigenlijk van plan waren. De vele tequilla’s hadden hun werk gedaan, ik kreeg niks meer

gedaan. Het bleef beperkt tot een beetje zoenen en voelen en 's morgens samen wakker worden.

Ik was verbaasd dat ze vannacht opnieuw interesse had, ik dacht dat het wel een afknapper voor haar was vorige week, maar blijkbaar is er voor haar weinig veranderd. Ik speel het spel graag weer mee. Ik houd wel van spelletjes. We staan tussen grote containers. In de zwakke verlichting van de straatlantaarns lijkt ze nog mooier. Ik voel haar warme adem en haar lippen in mijn nek. Ze pakt mijn hand en leidt die onder haar strakke, witte Silver-shirtje. Geroutineerd maak ik haar bh los en sluit mijn handen om haar blote borsten. Ze voelen stevig, zacht en warm in mijn handpalmen. Ze kreunt zacht. Haar mond gaat naar mijn oor. 'Raf, laten we gaan,' fluistert ze, 'ik wil je neuken.'

Ik pak haar hand en samen lopen we naar haar fiets. Ze springt bij me achterop en houdt haar armen om mijn middel. We zeggen bijna niks op de fiets, ik voel dat ze met haar hoofd tegen mijn rug aan leunt. Ze wrijft met haar hand over mijn buik heen. Ik moet moeite doen om het stuur recht te houden, ook nu voel ik de alcohol naar mijn hoofd stijgen. Haar vingers vervolgen hun weg naar het kruis van mijn spijkerbroek en ze begint eroverheen te wrijven. Ik hoop wel dat dit voor haar hetzelfde betekent als voor mij: gewoon een pleziertje. Ook al is het de tweede keer dat ze met me meegaat, ik voel verder niks voor haar. Ik snap zelf eigenlijk ook niet waarom niet; ze is bloedmooi en grappig, maar niet iemand voor wie ik volledig wil gaan.

We komen bij mijn huis en ik gooi haar fiets tegen ons tuinhek. Ik leid haar door de grote voortuin. Met moeite trek ik mijn sleutel uit mijn broekzak. Ik struikel over het opstapje en

ga bijna languit. Jill giechelt. Ze begint al aan me te plukken voordat ik de voordeur open heb. In de hal schakel ik snel het alarm uit en even voel ik me ongemakkelijk worden. Haar verwachtingen zijn na vorige week natuurlijk een stuk hoger. Jill lijkt totaal geen last van onzekerheid te hebben en loopt door naar de woonkamer alsof ze hier al jaren komt. Ze schopt haar rode pumps uit en laat zich op onze grote hoekbank vallen. Even kijk ik hoe ze zich in de hoek nestelt. Dan loop ik naar de keuken om twee biertjes te halen.

Als ik terugkom, zit ze me vol verwachting aan te kijken. Ik reik haar een flesje aan en we proosten. Gemaakt vrolijk laat ik me naast haar neervallen en meteen nestelt ze zich tegen me aan. Ik drink het flesje in bijna één teug leeg. De spanning begint toe te nemen. Nu komt het erop aan. Ik sla mijn arm om haar heen. Een raar gevoel bekruipt me. Ik besef dat ik hier veel liever gewoon met Jill wil rondhangen, ik wil geen seks met haar. Misschien had ik dat gevoel vorige week ook al wel, maar toen was ik echt té dronken om me dat te realiseren. Ik krijg het warm en besef dat het heel raar is als ik dit tegen haar ga zeggen. Ze zal zich zwaar beledigd voelen, het niet begrijpen. Ik voel me steeds ongemakkelijker worden. Ik maak me een beetje onhandig los uit Jills armen en kijk haar aan alsof ik een nieuw ondeugend plannetje heb.

‘Zullen we anders eerst een filmpje kijken? Een thriller of zo? We hebben de rest van de nacht nog,’ stel ik voor. Ik hoor zelf hoe knullig dit overkomt.

Jill kijkt me niet-begrijpend aan, even valt er een stilte. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Dan schiet ze keihard in de lach en geeft me een duw.

‘Rare. Ja, laten we een horrorfilm kijken, leuk voorspel!’ Ze neemt me duidelijk niet serieus. ‘Alhoewel,’ ze kust me en gaat boven op me zitten. ‘In een horrorfilm hebben ze ook altijd seks voordat ze doodgaan.’ Ze lacht weer, haar handen verdwijnen onder mijn shirt. Ik kan niet anders dan haar terugzoenen. Ze stopt even en kijkt me onderzoekend aan. ‘Of ben je misschien zenuwachtig?’ vraagt ze plagend. Dat geeft de doorslag. No way dat Jill mag denken dat ik zenuwachtig ben! Ik ben Rafaël, Raf, ik scoor altijd! Het lijkt wel of iets me overmeestert. Hard druk ik mijn lippen op de hare, duw mijn tong in haar mond en zoen haar wild. Ik trek haar shirt uit en laat mijn handen overal heen gaan. Ze lijkt verbaasd, maar gaat mee in mijn plotselinge machogedrag. Ik voel onder haar rokje en duw mijn vingers langs haar slipje. Haar ogen zijn gesloten, ze kreunt zacht.

Ik voel het niet, ik voel niet wat ik zou moeten voelen! Ik dreig in paniek te raken, ik moet doorgaan. Kom op, concentratie.

Dan knoopt ze mijn broek los en zakt op haar knieën. Ik hou mijn adem in, haar mond begint te bewegen. Jongens zouden een moord doen om nu mij te zijn. Ze doet het best goed, fysiek voelt het heel aardig. Ik ben bijna opgelucht, ja, zo moet het lukken. En dan plotseling voel ik dat het niet gaat gebeuren. Ik voel hem zelfs slapper worden. Ik probeer nog te bewegen en me te concentreren, maar het is niks meer.

Jill kijkt op, ze ziet dat er iets is, dat ik veel te krampachtig wil doorgaan. Ze komt een stukje overeind en blijft me even aankijken. Dan daalt haar blik weer naar mijn kruis. Snel trek ik mijn broek omhoog.

‘Wat... Waarom...’ Ze kan haar zin niet afmaken. Vragend

kijkt ze me aan. Dit is haar vast nog nooit overkomen, een jongen die niet presteert.

Ik weet echt niet wat me overkomt, ik schaam me kapot. Wat is er met me aan de hand? Een stemmetje diep vanbinnen zegt dat ik het wel weet, dat ik het allang weet. Maar het niet wil weten.

Ik probeer mezelf als een razende te herstellen en begin als een gek te lachen.

‘Sorry, Jill, het spijt me echt. Die shotjes nekken me elke keer,’ zeg ik.

Jill knijpt haar ogen samen, maar ze lijkt het te geloven. Ik zie een grijns op haar gezicht verschijnen. Ik grijns terug. Ze geeft me een mep en een kus op mijn wang.

‘Je kunt ook nergens tegen, hè jochie?’ zegt ze plagend. Het heeft iets denigrerends en liefs tegelijk. Ik kus haar nog een keer. ‘Sorry,’ weet ik uit te brengen.

Jill gaat op de andere bank zitten, fatsoeneert haar kleren en trekt haar pumps aan. Ze staat op. Ik kijk haar verbaasd aan.

‘Ga jij maar lekker slapen,’ zegt ze moederlijk. ‘Dat zal morgen wel een kater worden.’

Ik zeg nog dat ze wel mag blijven, net als vorige week, maar om wat voor reden dan ook besluit ze te gaan. Ik doe niet eens mijn best haar over te halen en loop mee naar de voordeur. Ze vertrekt. Nog één keer draait ze om en zwaait. Dan sluit ik de deur en laat me binnen met mijn rug tegen de post op de grond zakken. Met de achterkant van mijn hoofd bonk ik een aantal keren tegen de deurpost.

‘Raf, you’re in deep shit,’ zeg ik zacht tegen mezelf. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik ben zo boos op mezelf dat ik wel kan

huilen. Ik weet het echt allemaal niet meer. Wat ben ik in de war, zeg.

Woedend sta ik op en loop naar de drankkast van pa en ma. Ik pak een van de flessen Jack Daniels van pa en schenk een glas voor mezelf in. Ik gooi de whisky in één keer achterover. De alcohol glijdt wrang door mijn keel. Nog een glas. Ik weet niet van ophouden.

Ik voel mezelf gigantisch dronken worden en laat me op de bank vallen. Het glas schiet uit mijn hand, maar het kan me niks schelen. De vloeistof loopt over mijn hand en vindt langzaam zijn weg over de bank naar het dikke vloerkleed. Ik moet dadelijk kotsen, dat is een ding wat zeker is.

Met een wilde ruk trek ik mijn telefoon uit mijn zak. Ik til mijn hoofd op van de leuning en sper mijn ogen om te proberen het draaien even te stoppen. Geen berichten. Ik open het laatste bericht van Mauro gisteravond, dat hij geen zin had in De Silver. Niet zo'n toffe actie van hem. De letters dansen voor mijn ogen. Ik knipper met mijn ogen en probeer me weer te concentreren. Beantwoorden. *Topavond! Spreek je morgen. Jill is hier.* Verzenden.

Ik gooi mijn telefoon op de grond en ga verder onderuit liggen. Ik kan het draaien niet meer tegenhouden. Het voelt alsof ik in een achtbaan zit op topsnelheid. Ik zak weg.

Het beeld van Jills gezicht schiet door mijn hoofd. En de teleurstelling dat het niet lukte. Op mijn netvlies verandert haar gezicht langzaam in dat van iemand anders. Eén moment is het helder. Kraakhelder. Ik zie het gezicht van Mauro.